

BOOMI INTERNATIONAL RESEARCH JOURNAL OF TAMIL

An international open access, peer- reviewed, refereed journal

திராவிட பக்தி இலக்கியங்களில் பெரியபுராணம் ஏற்படுத்திய மாற்றங்களும் அதன்வழி ஆக்கம்பெற்ற புதிய சிந்தனைகளும் The Transformations Brought About by the Periyapuram in Dravidian Devotional Literature, and the New Ideas which evolved through the process

மணிகண்டன் வ ஏ

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், சிறப்புநிலைத் தமிழ்த்துறை, ஜவகர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகம், புதுடெல்லி- 110067

Manikandan V E

PhD Research Scholar in Tamil, Special Centre for Tamil Studies, Jawaharlal Nehru University, New Delhi -110067

E.Mail: tamildasan92@gmail.com Mobile: +91 9087049293

Abstract

The Periyapuram, considered the first field-study-based work in Tamil literature, played a pivotal role in devotional literature. It contributed significantly not only to Tamil Bhakti literature but to the overall Dravidian Bhakti tradition. Specifically, Periyapuram sowed the seeds of new thought in Telugu and Kannada devotional literatures. The stories of the 63 Nayanmars mentioned in Periyapuram served to guide the people of the Telugu and Kannada-speaking regions toward a righteous path. This article explores how the stories of these Nayanmars acted as a tool to overcome dominant external religions, spread Veerashaivism, and propel it forward as a revolutionary movement.

Keywords: Shaivism, Veerashaivism, Nayanmar, Dravidian, Tamil, Andhra, Kannada.

ஆய்வுச்சுருக்கம்

தமிழ் இலக்கியத்தில் முதல் களஆய்வு நூலாகக் கருதப்படும் பெரியபுராணம் பக்தி இலக்கியத்தில் முக்கியப் பங்கு ஆற்றியது. அது, தமிழ் பக்தி இலக்கியத்திற்கு மட்டுமின்றி, ஒட்டுமொத்த திராவிட பக்தி இலக்கியத்திற்கும் முக்கியப் பங்காற்றியது. குறிப்பாக, தெலுங்கு, கன்னட பக்தி இலக்கியங்களில் பெரியபுராணம் புதிய சிந்தனை விதைகளைத் தூவியன. பெரியபுராணம் குறிப்பிடும், 63 நாயன்மார் கதைகள் தெலுங்கு, கன்னடம் ஆகிய மொழிகளிலுள்ள மக்களை நல்வழிப்படுத்தின. அங்கு வலுபெற்றிருந்த புற சமயங்களை வென்று வீரசைவத்தைப் பரப்புவதற்கும் அதை ஒரு புரட்சி இயக்கமாக முன்னெடுத்துச் செல்ல, நாயன்மார் கதைகள் ஒரு கருவியாகச் செயலாற்றியது. இவற்றை விளக்குவதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

திறவுச்சொற்கள்: சைவம், வீரசைவம், நாயன்மார், திராவிடம், தமிழ், ஆந்திரா, கன்னடம்.

முன்னுரை

ஓர் இலக்கியம் ஒரு சமூகத்தையே மாற்றும் வல்லமை பெற்றதாகும். இது உலக இலக்கியங்கள் யாவற்றும் பொருந்தும் எனலாம். அந்த வகையில் தமிழ்ப் புலவர்கள் தமிழ்ச் சமூகத்தைச் சீர்படுத்த/நெறிபடுத்த ஒவ்வொரு காலச் சூழல்களுக்கேற்ப அவர்தம் கருத்துகளைப் பாடலாகப் புனைந்தனர். அதனைச் செவ்விலக்கியங்கள், அற இலக்கியங்கள், பிற்கால இலக்கியங்கள் மட்டுமின்றி, இன்றுவரை உருவாகிக் கொண்டிருக்கும் தற்கால இலக்கியங்கள் வரையிலும் காணலாம். இவ்வாறு, தமிழ் மக்களை நெறிபடுத்த எழுந்த இலக்கியங்கள், பிறமொழி மக்களையும் நெறிபடுத்த உதவியது.

அவ்விலக்கியங்களில் திருக்குறளும் பெரியபுராணமும் முக்கிய இடம் வகிக்கின்றன. தமிழ் மக்களை நெறிபடுத்த எழுந்த இலக்கியங்களுள் திருக்குறள், உலக மொழிகள் பலவற்றில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு, அம்மக்களை நெறிபடுத்த உதவின. இதனால், திருக்குறள் உலகப் பொதுமறை எனப் போற்றப்படுகிறது.

சைவ இலக்கியமான பெரியபுராணம் சைவப் பேரியக்கத்திற்குப் பெரிதும் பாங்காற்றி, சைவ சமயத்தை உயர்நிலைக்குக் கொண்டு சென்றது. பெரியபுராணம் குறிப்பிடும் 63 நாயன்மார் கதைகள், பிற சமயங்களை வெல்வதற்கு உறுதுணையாக இருந்தன.

இந்த 63 நாயன்மார் கதைகள் தமிழ் தவிர்த்த பிற திராவிட மொழிகளிலுள்ள மக்களையும் அங்கு வலுபெற்றிருந்த புற சமயங்களையும் வெல்வதற்கு ஒரு கருவியாகச் செயலாற்றின. குறிப்பாக, கன்னடம், தெலுங்கு மொழிகளில் 63 நாயன்மார் கதைகள் எவ்வாறு இடம்பெற்றன? அக்கதைகள் அம்மொழி மக்களை எவ்வாறு மாற்றின? என்பன இக்கட்டுரையின் முக்கிய நோக்கமாக அமைகின்றது.

63 நாயன்மார் கதைகள் கன்னடம், தெலுங்கு ஆகிய மொழிகளில் பரவியதற்கான சமூக காரணம் என்ன? என்பதைச் சமூக வரலாற்றுப் பின்புலத்தில் ஆராய்வது இங்கு முக்கியமானதாகும். முதலில், திராவிடச் சமூகத்தின் உறவுநிலையை அறிவதற்கு அதன் பின்புலத்தில் அமையும் கல்வி, சமயம், ஆட்சி மாற்றம் ஆகியவற்றை ஆராய்வதும் இங்கு அவசியமானதாகும்.

பெரியபுராணத்திலும் பசவபுராணத்திலும் கல்வி

கல்வியே ஒரு சமூகத்தை அறிவாளுமை கொண்ட சமூகமாக மாற்றுகிறது. கல்வியைப் பெற்றுள்ள சமூகமானது வளர்ந்த சமூகமாகக் கருதப்படுகின்றது. பெரியபுராணமும் பசவபுராணமும் உருவான காலகட்டத்தில் கல்வியின் நிலை எந்தத் தன்மையில் இருந்தது என்பதை இப்பகுதி ஆராய்கிறது.

சோழர் காலத்தில் கல்வி உயர்ந்த நிலையில் இருந்துள்ளது. சோழர் காலத்திலும் பல்லவர் காலத்திலும் வடமொழி கல்லூரிகள் இருந்துள்ளன. எனவே, அக்காலத்தில் வடமொழி பெற்ற செல்வாக்கை அறியமுடிகிறது. மேலும், சோழர் காலத்தில் கல்வி சிறந்து விளங்கியதைப் பாலசுப்பிரமணியம் என்பவரின் *சோழர் காலப் பள்ளிக் கூடங்கள் (2021)* எனும் கட்டுரையின் வழியாகவும் அறியமுடிகிறது. சிறுத்தொண்டரின் மகன் வேதக் கல்வி பயின்றுள்ளதாக, பெரியபுராணத்தில் இடம்பெறுவதை இக்கட்டுரையில் எடுத்துக்காட்டுகிறார். மேலும், சோழர் காலத்தில் அரசர்கள் கல்வியில் சிறந்து விளங்கியதை மா. இராசமாணிக்கனார் பின்வரும் அரசர்கள் வழிக் குறிப்பிடுகிறார். அதன் விவரம் வருமாறு:

- ஒட்டக்கூத்தரின் மாணவர்களாக இரண்டாம் குலோத்துங்கன், மூன்றாம் குலோத்துங்கன், விக்கிரம சோழன் இருந்துள்ளனர்.
- கண்டராதித்தன், இரண்டாம் குலோத்துங்கன் போன்ற சோழ அரசர்கள் கவிபாடும் திறன் பெற்றிருந்தனர்.

- முதலாம் இராசேந்திரன் பண்டித சோழன் என அழைக்கப்பட்டுள்ளார்.

இவர் தரும் கருத்துகள் யாவும் சோழர்காலத்தில் மன்னர்கள் பெற்ற கல்வி நிலையை மட்டும் எடுத்துரைக்கின்றன. ஆனால், விளிம்புநிலையிலுள்ள மக்கள் எத்தகைய கல்வி பெற்றிருந்தனர் என்பதற்கான குறிப்புகள் எதுவும் கிடைக்கவில்லை.

பல்லவர் காலச் சமுதாயத்திலும் கல்வியில் சிறந்து விளங்கியதைப் பல்லவர் காலத்தில் வாழ்ந்த நாயன்மாராக இடம்பெறும் ஐயடிகள் காடவர்கோன் மூலமாக அறிந்து கொள்ளலாம். ஐயடிகள் காடவர்கோன் சிதம்பரம் முதலான அனைத்துத் தலங்களையும் ஓரோர் வெண்பாவில் பாடியுள்ளார். பல்லவர் காலத்திற்கு முன் வாழ்ந்த காரைக்கால் அம்மையாரும் கல்வியில் சிறந்து விளங்கியதை அவர் பக்தி இலக்கியத்தில் உருவாக்கிய பண், பதிகமுறையின் வழியாக அறியலாம். சோழ அரசர்களைப் போலப் பல்லவ அரசர்களும் கல்வியில் சிறந்து விளங்கியுள்ளனர். அவர்கள், தமிழை விடவும் வடமொழிக்கே ஆதரவு அளித்துள்ளனர். மூன்றாம் நந்திவர்மன், அபரசிதவர்மன் ஆகியோர் சிறந்த தமிழ் அறிஞர்களாகத் திகழ்ந்துள்ளனர். மேலும் அருகர் பள்ளி, பௌத்த பள்ளி, அந்தணர் பள்ளிகளில் கல்வியறிவில் சிறந்த விளங்கிய துறவிகள் பொது மக்களுக்கு அறிவுபோதனை வழங்கினர் என்பதையும் காணமுடிகிறது (1999: ப.29).

மா. இராசமாணிக்கனார், கல்வியில் சிறந்தவர்களாகக் காட்டிய நாயன்மாரும் அரசர்களும் புலவர்களும் சைவ சமயத்தைப் பின்பற்றியவர்கள் ஆவர். எனவே, சோழ மற்றும் பல்லவர் காலத்தில் பெரும் வளர்ச்சி பெற்ற சமயமாகச் சைவம் விளங்கியதையும் அவர்கள் பெருமளவு வடமொழிக்கே முக்கியத்துவம் அளித்துள்ளனர் என்பதையும் விளங்கிக் கொள்ளலாம்.

பெரியபுராணம் உருவான காலகட்டத்திலும் அதற்கு முன்னும் கல்வியில் நாயன்மார் சிறந்து விளங்கியதைப் பெரியபுராணத்தின் வழியாகவே அறியமுடிகிறது. அவற்றைப் பின்வருமாறு காணலாம்.

தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் கல்வித் துறையில் சிறந்து விளங்கியதைக் கீழ்வரும் பாடல் வழியாக அறியலாம்.

“கல்வித் துறைபல வருமா மறைமுதல் கரைகண்
டுடையவர் கழல்பேணுஞ்
செல்வக் குடிநிறை நல்வைப் பிடையளர் சிவமே
நிலவிய திருமேனி”(பெரிய. திருநா. 162:3-4)

“கல்வியினின் மேம்பட்ட புத்த நந்தி
முதலான தேரர்க்குங் கனன்று சொன்னார்”

(திருஞா. 905:4)

சைவத்தின் பெருமையைக் கல்வியறிவில் மேம்பட்ட புத்த தேரர்களிடம் சம்பந்தர் கூறியதாக மேற்கூட்டிய பாடல்வழியாக அறியமுடிகிறது. இதேபோல, கல்வி அறிவுடையர்கள் இருந்துள்ளதையும் கீழ்வரும் பாடல் வழியாக அறியலாம்.

“கரையில் கல்வியோர் யாவரு மணைந்துங் காட்சிப்
புரையில் செங்கையிற் றீர்ந்திடா தொழிந்திடப் போனார்.”

(பெரிய. திருஞா. 1064:3-4)

“என்றிவ்வுரை கேட்டலு மெல்லையில் கல்வி யோரும்
வன்றிண்மதி நூல்வளர் வாய்மை யமைச்சர் தாமும்”

(பெரிய. மூர்த். 42:1-2)

மேற்கூட்டிய பாடல், மூர்த்தி நாயனார் அரசாளச் சென்ற போது அந்தணர்களைக் கல்வியறிவு உடையவர்களாகவும் அமைச்சர்களை அறிவு மிக்கவர்களாகவும் கூறி, அவர்களை வணங்கி அரசாள்வதற்கு உரிமை சடங்குகளைச் செய்ததாகக் கூறுகிறது.

பெரியபுராணத்தில் கல்வியறிவு பெற்றவர்களாக அந்தணர் குலத்தைச் சார்ந்தவர்களே பெரும்பாலும் உள்ளனர். சம்பந்தரும் அந்தணர் குலத்தைச் சார்ந்தவர் என்பதால் அவர் வேதக் கல்வியில் சிறந்து விளங்கியவராக இருந்திருக்கிறார். அதேபோல, அப்பர் சமண சமயத்தில் இருந்தபோது சமண நூல்களைக் கற்று அறிவுடன் விளங்கியதையும் அறியமுடிகிறது. ஆக, கி.பி.6 - 12-ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலும் அரசர், அந்தணர், வணிகர், வேளாளர் போன்றோரே கல்வியறிவு பெற்றிருந்ததைப் பெரியபுராணத்தின் வழியாக அறியமுடிகிறது. பெரியபுராணத்தில் மற்ற சமூகங்களைச் சார்ந்தோர்க்குப் பெரிதாகக் கல்வி கிடைத்தது பற்றிய குறிப்புகள் இடம்பெறவில்லை என்பதை நோக்கும் போது, அக்காலச் சூழலில் அரசர், அந்தணர், வணிகர், வேளாளர் மட்டுமே பெரிதும் கல்வியில் செல்வாக்குப் பெற்றதை விளங்கிக்கொள்ள முடிகிறது.

பசவபுராணத்தில் இடம்பெறும் கின்னர பிரம்மய்யா எனும் நாயன்மார் கல்வியறிவில் புலமைபெற்றவராக இருந்தார் என்பதைப் பின்வருமாறு காணலாம்.

“கின்னர பிரம்மய்யா என்பவர் எப்போதும் சிவ சமயத்தில் போற்றப்பட்டு, பாராட்டப்பெற்றவர். நிறைய தொழில் தெரிந்தவர். நிறைய கல்வி கற்றுப் பண்டித்துவம் உடையவர்” (பசவ. ப.128) என்பதை

நோக்கும்போது தெலுங்கு நாயன்மாரும் கல்வியறிவில் சிறந்தவர்களாக இருந்துள்ளதையும் விளங்கிக்கொள்ள முடிகிறது.

எனவே, பெரியபுராணமும் பசவபுராணமும் எழுந்த சூழலில் மன்னர்கள் மட்டுமின்றி, நாயன்மாரும் கல்வியில் சிறந்து விளங்கியுள்ளனர். பெரியபுராணம் வைதீகப் பின்புலத்தில் எழுந்தமையால் பெரும்பாலும் வேதக் கல்வியை அந்தணர்கள் பெற்றுள்ளனர். வைதீக, அவைதீக சமயங்களுக்கு மாற்றாக/எதிராகத் தோன்றிய வீரசைவத்தில் கின்னர பிரம்மய்யா போன்றோர் கல்வியறிவு பெற்றவராக இருந்துள்ளனர்.

சைவமும் வீரசைவமும்

கி.பி. 6, 7-ஆம் நூற்றாண்டில் அப்பராலும் சம்பந்தராலும் சமணர்களை எதிர்த்து பக்தி இயக்கம் பேரியக்கமாகத் தொடங்கப்பட்டது. இந்தப் பக்தி இயக்கம் தொடங்கக் காரணமாக இருந்தவர்கள் வேளாளர்கள். வேளாளர்கள் உற்பத்திப் பொருளில் ஈடுபட்டவர்கள். இந்த உற்பத்திப் பொருளைப் பரிவர்த்தனைச் செய்பவர்களாக வணிகர்கள் இருந்தனர். வணிகர்கள் பெரும்பாலும் சமணர்களாகவே இருந்தனர். இவ்விருவருக்கும் இடையே ஏற்பட்ட சமய பூசலே பக்தி இயக்கமாக உருவெடுத்தது. கி.பி.12-ஆம் நூற்றாண்டில் பிற்காலச் சோழப் பேரரசு தமிழகத்தை ஆட்சி செய்தபோது சைவமும் சமணமும் எதிரெதிர் நிலையில் தத்தம் சமய வளர்ச்சிக்குப் பாடுபட்டுக் கொண்டிருந்தனர். அதில் சைவர்கள் (வேளாளர்), சமணர்களின் ஆதிக்கத்தை ஒடுக்குவதற்குச் சமூகத்தில் தாழ்நிலையிலுள்ள மக்களைத் தன்னுடன் இணைத்துக்கொண்டு சமணர்களை எதிர்த்து வென்றனர்.

சிவனை வணங்கினால் தாழ்நிலையில் உள்ளோர்க்குத் தாழ்நிலை மாறும் என்றும் வறுமையில் உள்ளோர்க்குச் சிவனை வணங்கினால் செல்வம் பெறுகும் என்றும் புதிய கற்பிதங்களை உருவாக்கினர் வேளாளர்கள். பெரியபுராணத்தில் பல சமூக மக்களைப் பற்றிப் பேசினாலும் அதில் வேளாளர் சமூகத்தைச் சார்ந்தோரே மிகுதியாக உள்ளனர். பெரியபுராணத்தில் வேளாளர் சமூகத்தைச் சார்ந்தோர் மட்டும் 12 பேர் அமைகின்றனர். பெரியபுராண ஆசிரியரும் வேளாளர் என்பதும் இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது. சமணர்களை வெல்வதற்குப் சமூகத்தில் ஒடுக்கப்பட்ட நலிவடைந்த மக்களையும் தங்களோடு இணைத்துக்கொண்டு போராடினர். இதனைக் கன்னடம், தெலுங்கு மொழியில் தோன்றிய இலக்கியங்களிலும் கையிலெடுக்கத் தொடங்கினர்.

கன்னட பகுதியில் வீரசைவம் எனும் புதிய சமயம் இரண்டாம் இராஜராஜன் காலத்தில் உருவாக்கப்பெற்றபோது சைவத்தில் இருந்த பெரும்பாலானோர் வீரசைவத்தில் தங்களை இணைத்துக் கொண்டனர். இதனால், அந்தக் காலப்பகுதியில் எழுந்த கன்னட நூல்கள் யாவும் வீரசைவப் பின்புலத்தில் உருவாயின. இந்நிலை தெலுங்கு மொழிக்குள்ளும் நீடித்தது. சைவக் கொள்கைகளைக் காட்டிலும் வீரசைவக் கொள்கைகள் எல்லாச் சமூக மக்களையும் ஒன்றிணைத்தன எனலாம். சைவ சமயத்தில் எல்லாச் சமூக மக்களையும் ஒன்றிணைப்பதற்காக எல்லாச் சமூகங்களிலுமுள்ள மக்களையும் இணைத்துப் பாடப்பட்டது. இருப்பினும், அதில் வருணப் பாகுபாடு பின்பற்றப்பட்டது. இந்தப் பாகுபாட்டை உடைத்தெறியும் நோக்கில் வீரசைவம் தோன்றியது. இச்சமயம் வருணப் பாகுபாடுகளை உடைத்தெறிந்து அனைத்துச் சமூக மக்களையும் ஒரு புள்ளியின் கீழ் இணைத்தது எனலாம். இதனால், கன்னடம், ஆந்திரா பகுதிகளைச் சார்ந்த மக்கள் வீரசைவச் சமயத்தை அதன் தோன்றிய காலத்திலேயே ஆதரித்தனர் என்பதை அக்காலப் பகுதியில் தோன்றிய ஹரிஹராவின் புராதன ரகளைகளு வழியும் சுரங்க கவியின் திரிசஷ்டி புராதன சாரித்திரம் வழியும் விளங்கிக்கொள்ள முடிகிறது.

சோழப் பேரரசும் சைவ சமயமும்

சைவ சமயத்தின் சமுதாய வளர்ச்சியை மூலவேந்தர்களின் காலத்திலிருந்து புரிந்து கொள்ளலாம். குறிப்பாகச் சோழ, பல்லவர் காலத்தில் நிலவிய சமுதாயச் சூழல்களை உள்வாங்கிக் கொள்ளும்போது சைவ சமயத்தின் நிலையை உணரலாம். இதில் பல்லவர் காலத்தைக் காட்டிலும் சோழர் காலத்தில் சைவ சமயம் உச்சநிலையில் இருந்துள்ளதைக் கே.ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரி (1989), ஆ. பத்மாவதி (1989), மா. இராசமாணிக்கனார் (1999), ச. செந்தில்நாதன் (2020) முதலானோரின் ஆய்வின்வழி அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

பிற்காலச் சோழர்கள் தென்னிந்தியாவைக் கி.பி. 800 - 1297 வரை ஆட்சி செய்து அங்குச் சைவத்தைக் காலூன்றச் செய்தனர். இதனால், சோழர்கள் அவர்களின் சைவ சமயத்தைத் தென்னிந்தியா முழுவதும் பரப்புவதற்கு அச்சமயத்திற்கு அருந்தொண்டாற்றிய நாயன்மார் கதைகளை முன்னெடுத்தனர். இக்கதைகள் சேக்கிழார் காலத்தில் கன்னடம், தெலுங்கு போன்ற மொழிகளிலும் பரவின. அம்மொழியினரோடு தமிழர் கொண்ட உறவு நிலையைக் குறித்துப் பின்வருமாறு விளக்குகிறார் நீலகண்ட சாஸ்திரி.

“சோழப் பேரரசிலும் விஜயநகரப் பேரரசிலும், கல்வியறிவிற சிறந்த பிராமணர்கள் அரசாங்க அலுவல்களிலும், அமைச்சரவைகளிலும் சேனையிலும் சேர்ந்து பணியாற்றி வந்தனர். ஒரு பகுதியில் வாழ்ந்த மக்கள் இன்னொரு பகுதிக்குச் சென்று குடியேறுவதும் நடந்தது. எடுத்துக்காட்டாகச் சோழப் பேரரசின் காலத்தில் தமிழர்கள் தெலுங்கு, கன்னடப் பகுதிகளில் குடியேறினர்” (1977: ப.304) எனும் இவரது கூற்று வழியாக விளங்கிக்கொள்ளலாம். இவர்கள் குடியேறியதன் வழியாகத் திராவிடச் சமூகத்தில் உறவுநிலை இருந்ததை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

இந்தக் குடியேற்றம் இரண்டாம் குலோத்துங்கன் காலத்திற்குப் பிறகு அவருடைய மகனான இரண்டாம் இராஜராஜன் காலத்தில் நிகழ்ந்திருக்க வேண்டும். இரண்டாம் இராஜராஜன் ஆட்சிக்கு உட்பட்ட எல்லைகளாக வடக்கில் கோதாவரி நதியிலிருந்து மேற்கே சேலம், கோலார் போன்ற பகுதிகளில் இவருடைய கல்வெட்டுகள் கிடைப்பதால் அப்பகுதிகளை ஆட்சி செய்தார். இரண்டாம் இராஜராஜன் தனக்கு இருக்கும் எல்லையைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள எண்ணினானே தவிர அதனை அவன் விரிவுபடுத்த விரும்பவில்லை என்பது தெளிவாகின்றது (1977: ப.93).

நாயன்மாரும் பக்தி இயக்கமும்

சைவ சமயம் நாயன்மாரால் வளர்த்தெடுக்கப்பட்டது என்றால் அது மிகையாகாது. நாயன்மார் சைவ சமயத்தைப் பரப்புவதற்காகப் பல தலங்களுக்குச் சென்று சிவனை வழிபட்டனர். இந்நாயன்மார் காலம் பற்றி மா. இராசமாணிக்கனார் பின்வரும் அடிப்படையில் ஆராய்ந்துள்ளார்.

- நாயன்மார் அறுபத்துமூவர் – கி.பி. 300 - 865
- சுந்தரர் – கி.பி. 840 - 865
- நம்பிகள் – கி.பி. 985 - 1014
- சேக்கிழார் – கி.பி. 1133 – 1150 (1947: ப.7).

இக்காலத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு அறுபத்து மூன்று நாயன்மார் கி.பி. 300 - 865 காலப் பகுதியில் வாழ்ந்தவராகக் கொள்ளமுடிகிறது. நாயன்மார் வாழ்வியலைத் தொடக்கத்தில் பாடியவர் சுந்தரர். இவர் அதனை ஓரோர் அடியில் திருத்தொண்டர் தொகையாகப் பாடினார். திருத்தொண்டர் தொகையை அடியொற்றி, அதனை வகைப்படுத்தி நான்கடிச் செய்யுளாக நம்பியாண்டார் நம்பி திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியைப் பாடினார். சேக்கிழார், இவ்விருவரின் இலக்கியங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டும் நாயன்மார் வாழ்ந்த பகுதிகளுக்குச் சென்றும் அவர்களின் கதையைக் களஆய்வு செய்து திருத்தொண்டர் புராணத்தைப் பாடினார்.

இந்த அறுபத்து மூன்று நாயன்மாருள் காலத்தால் முற்பட்டவர் காரைக்கால் அம்மையார் அமைகின்றார். இவரது காலத்தைக் குறித்து அறிஞர்களிடையே பல்வேறு கருத்து வேறுபாடு நிலவுகிறது. அவற்றுள், வை. இரத்தினசபாபதி (கி.பி. 2), க. வெள்ளைவாரணன் (கி.பி. 4 - 5), கே.கே. பிள்ளை (கி.பி. 5 - 6) ஆகியோரின் கருத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு காரைக்கால் அம்மையார் கி.பி. 2 - 5 காலப் பகுதியில் வாழ்ந்திருக்கலாம் என்கிறார் எம்.எஸ். சாந்தா (1997: ப.26). காரைக்கால் அம்மையார் எடுத்த முன்னெடுப்புதான் பக்தி இயக்கத்திற்குத் தொடக்கப் புள்ளியாக அமைந்தது எனலாம். காரைக்கால் அம்மையார் முன்னெடுத்த பக்தி இயக்கத்தைப் 'புனிதர் பேரவை' என்பதாகக் கருதலாம். ஏனெனில், இவர் முன்னெடுத்த பக்தி இயக்கம் புற சமய பூசல்கள் பெரிதும் இல்லாமல் இருந்ததால் அதனைப் புனிதர் பேரவை என்றே கருதலாம்.

காரைக்கால் அம்மையாரைத் தொடர்ந்து கி.பி. 300 - 500 காலப் பகுதியில் திருமூலரும் பக்தி இயக்கத்திற்குத் தன்னுடைய பங்களிப்பு செய்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது. இவரைத் தொடர்ந்து அப்பரும் சம்பந்தரும் பக்தி இயக்கத்தை ஒரு பேரியக்கமாகக் கொண்டு சென்றனர். அதனை, அவர்களின் பாடல்களின் வழியாக அறிந்து கொள்ளமுடிகிறது.

தமிழ்நாட்டில் உருவான பக்தி இயக்க வளர்ச்சியே, ஒட்டுமொத்த இந்தியாவில் உருவான சமயங்களின் வளர்ச்சிக்கும் ஓர் அடித்தளமிட்டது என்றால் அது மிகையாகாது. காரைக்கால் அம்மையார் தொடங்கிய இம்முன்னெடுப்பு அப்பராலும் சம்பந்தராலும் வளர்த்தெடுக்கப்பட்டு, அதனைத் தென்னிந்தியா மட்டுமின்றி, மத்திய இந்தியா முழுவதும் பரவச் செய்தனர் என்பதைத் திருநின்ற சருக்கத்தில் அமைந்துள்ள திருநாவுக்கரசர் நாயனார் புராணத்தின் வழியாக அறியலாம். அப்பாடல்கள் வருமாறு:

“அம்மருங்கு கடந்து போமவ ரார்கொள் சூல
வயிற்படைச்
செம்மல் வெண்கயிலைப் பொருப்பை நினைந்தெ
முந்ததொர்சிந்தை யால்
எம்ம ருங்குமொர் காத லின்றி யிரண்டு பாலும்
வியந்துளோர்
கைம்ம ருங்கணை யுந்தெ லுங்கு கடந்து கன்னட
மெய்தினார்” (பெரிய. திருநா. 350)

இப்பாடலில் தெலுங்கு, கன்னடம் போன்ற இடங்களிலும் சைவ சமயத்தைப் பரப்பும் நோக்கில் அங்குள்ள தலங்களுக்குச் சென்றது குறித்து இப்பாடல் உணர்த்துகிறது. இந்த இடங்களை அடைந்து

மாளவதேயத்திற்குச் சென்றதைக் கீழ்வரும் பாடல்வழி அறியலாம்.

“கருந டங்கழி வாக வெய்திய பிள்க லந்தவ னங்களுந்
திருந்தித் துறை யாவை யும்பயில் சேனெ
டுங்கிரி வட்டையும்
பெருந லங்கிளர் நாடு மெண்ணில பிற்ப
டச்செறி பொற்பினால்
வருநெ டுங்கதிர் கோலு சோலைய மாள
வத்தினை நண்ணினார்”

(பெரிய. திருநா. 351)

இப்பாடலில் இறுதி அடியில் இடம்பெறும் 'மாளவம்' என்பது இன்றைய மத்திய இந்திய பகுதிகளைக் குறிப்பதாகப் பெரியபுராண உரையாசிரியரான சி.கே. சுப்பிரமணிய முதலியார் இதற்கு உரை வரைந்துள்ளதும் இங்கு நோக்கத்தக்கது.

ஆக, மேற்காட்டப்பட்ட பாடல்களில் வழியாகத் திருநாவுக்கரசர் தெலுங்கு, கன்னடம், மத்திய இந்தியா போன்ற பகுதிகளிலுள்ள தலங்களைச் தரிசிக்கச் சென்றபோது சைவ சமயத்தை அங்குப் பரப்பிப் பக்தி இயக்கத்தை வளர்த்துள்ளார் என்பதை அறியமுடிகிறது. எனவே, காரைக்கால் அம்மையார் தொடங்கிய இந்தப் பக்தி இயக்கம் தென்னிந்திய பகுதிகளில் மட்டுமின்றி, மத்தியப் பகுதி வரையிலும் பரவியுள்ளதைத் திருநாவுக்கரசர் பாடல்களின் மூலம் விளங்கிக்கொள்ள முடிகிறது.

இந்தப் பக்தி இயக்கத்திற்குச் சைவ அடியார்களின் பங்கும் அளப்பறியதாக அமைகின்றது. சைவ அடியார்கள் இறைவனை அடையும் குறிக்கோளைக் கொண்டிருந்தனர். ஆதலால், அடியார்கள் ஏதேனும் ஒரு நியமத்தை/குறிக்கோளைக் கொண்டு சைவ சமயத்தைச் சார்ந்தோர்க்குத் தொண்டாற்றும் பணியில் ஈடுபடலாயினர். இப்படித் தொண்டாற்றிய அடியார்களின் வரலாற்றையே பெரியபுராணம் விரித்துப் பேசுகிறது.

பெரியபுராணத்தில் இடம்பெறும் 63 நாயன்மார் கதைகளில் 62 நாயன்மார் கதைகளை மட்டும் கன்னடத்தில் இடம்பெறுகிறது. கன்னடத்தில் ஹரிஹரன ரகளை (49), திரிசஷ்டி புராண சாரித்திரம் (13) எனும் இரு நூல்களில் மூர்க்க நாயன்மார் கதையைத் தவிர்த்து ஏனைய 62 நாயன்மார் கதைகள் மட்டுமே பேசப்பட்டுள்ளன என்பதை அ. சங்கரி வழியாக அறியமுடிகிறது (2010:ப.6). கன்னட இலக்கியங்களில் உள்ள நாயன்மார் கதையும் தமிழ் நாயன்மார் கதையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு தெலுங்கில் பால்குறிக்கி சோமநாதரால் பசவபுராணம் இயற்றப்பட்டது. பசவபுராணத்தில் 75 நாயன்மார் இடம்பெறுகின்றனர். அதில் தமிழ் நாயன்மார் மட்டும் 33 பேர் இடம்பெறுகின்றனர். இரு மொழியிலும் உள்ள நாயன்மார் வீரசைவத்தைப் பரப்புவதற்குத் தமிழ் நாயன்மார் கதையே உதவின.

வீரசைவமும் புதிய சமூகச் சிந்தனை உருவாக்கமும்

கி.பி. 11-ஆம் நூற்றாண்டு முன்பு கன்னடம், தெலுங்கு ஆகிய இருமொழிகளில் சைவம், வைணவம் செல்வாக்குப் பெற்று விளங்கின. இரு சமயத்தாரும் வர்ணப் பாகுபாடைக் காட்டி, பிற மக்களை வெறுத்து ஒதுக்கினர். அதனை உணர்ந்த பசவண்ணா, கி.பி. 12-ஆம் நூற்றாண்டில் கன்னட மாநிலத்தில் வைதீகச் சமயங்களை எதிர்த்து வீரசைவம் எனும் புதிய சமயத்தை உருவாக்கினார். அவர் உருவாக்கியதன் விளைவாகக் கன்னடம், தெலுங்கு ஆகிய இரு மொழி இலக்கியங்களிலும் வீரசைவம் பெறும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது எனலாம். கன்னடம், தெலுங்கு ஆகிய இரு மொழிகளில் கி.பி. 12-ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பிறகு எழுந்த இலக்கியங்கள் யாவும் வீரசைவப் பின்புலத்திலேயே எழுந்தது. வீரசைவத்தைப் பரப்புவதற்கு அல்லது அதனை ஒரு புரட்சி இயக்கமாக மாற்றுவதற்கு ஒரு கருவியாக அமைந்ததுதான் தமிழ் நாயன்மார் கதைகள். தமிழ் நாயன்மார் கதைகள் வழியாக வீரசைவக் கருத்துகளைப் பரப்பத் தொடங்கினர். இதன் விளைவாகக் கன்னடத்தில் நாயன்மார் வாழ்வியலைப் பேசும் இலக்கியங்கள் பல வீரசைவப் பின்புலத்தில் தோன்றின. தெலுங்கிலும் வீரசைவக் கருத்துகளைப் பரப்ப நாயன்மார் கதைகளே துணைநின்றன. எனவே, தெலுங்கு, கன்னடம் ஆகிய இரு மொழியைச் சார்ந்த மக்களும் சைவ, வைணவ சமயங்களிலிருந்து வெளியேற தொடங்கி வீரசைவத்தில் தங்களை இணைந்து கொண்டனர். இந்த ஒரு வரலாற்று நிகழ்வு இரு மொழி இலக்கியங்களிலும் பெறும் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியது எனலாம். இதனால், தெலுங்கு மொழியில் கி.பி. 12-ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்பு தோன்றிய இலக்கியங்கள் பெரும்பாலும் வீரசைவப் பின்புலத்திலேயே தோன்றியது.

வீரசைவர்கள், நாயன்மார் கதைகளின் வழியாக வீரசைவத்தைப் பரப்பினர். வீரசைவத்தைப் பின்பற்றிய இருமொழி புலவர்களும் அதனைக் காப்பியம், இலக்கியம் போன்றவற்றிலும் பயன்படுத்தினர். கன்னடத்தில் ஹரிஸ்வரர், சிவகணத ரகளைகளு என்பதையும் தெலுங்கில் பால்குறிக்கி சோமநாதர், பசவபுராணம் என்பதையும் இயற்றி, வீரசைவத்திற்குப் பெரும்பங்காற்றினர். நாயன்மாரின் கதைகள் தென்னிந்திய மொழிகளில் மட்டுமின்றி, வடமொழியிலும் அக்கதைகள் செல்வாக்குப் பெற்று அதனை 'உமன்னிய பக்த விலாசம்' எனும் பெயரில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆய்வாளர்கள், தென்னிந்திய மொழிகளில் அறுபத்து மூவரின் கதைகள் பரவக் காரணமாகப்

பல்வேறு விதமாகக் கூறுகின்றனர். அவற்றுள், அ. சங்கரி (2010) கூறும் கருத்து இங்கு முக்கியமானதாக அமைகின்றது. அவர் கூறும் கருத்து பின்வருமாறு:

'அடியார்கள் ஊர் ஊராகச் சென்று இறைவனைப் பாடிப் பரவிய காரணத்தாலும் தமிழர்கள் வாணிகம், போர் முதலியவற்றிற்காகப் பிற நாடுகளுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தமையால் பக்தி இயக்க காலத்தில் அறுபத்து மூவர் கதைகள் தமிழகமெங்கும், பரவியதுடன் நில்லாது இன்றைய கருநாடகம், ஆந்திரம், கேரளம் முதலிய பகுதிகளுக்கும் பரவியுள்ளன' (2010:ப.2) என்ற கருத்து வழியாகத் தென்னிந்திய மொழிகளில் நாயன்மாரின் கதைகள் பரவியுள்ள காரணத்தை அறியமுடிகிறது.

தெலுங்கு மொழியில் நாயன்மார் பற்றித் தொடக்கத்தில் பாடியவராகப் பால்குறிக்கி சோமநாதர் அமைகின்றார். பால்குறிக்கி சோமநாதருக்கு முன்பு வாழ்ந்த மல்லிகார்ஜுன பண்டிதர் என்பவர் 'சிவதத்துவலாரம்' எனும் நூலில் சிவனடியார்கள் குறித்துப் பேசியுள்ளதைத் தூ. சேதுபாண்டியன், எஸ். ஜெயப்பிரகாஷ் ஆகியோர் வழியாக அறியமுடிகிறது (1988:ப.24). மல்லிகார்ஜுன பண்டிதர் கூறும் சிவனடியார்கள் தமிழில் உள்ள நாயன்மார்களா? அல்லது தெலுங்கு மொழிக்கே உரியவர்களா? என்பது ஆய்வுக்குரியது. ஆனால், பால்குறிக்கி சோமநாதர் குறிப்பிடும் 75 நாயன்மாரில் 33 நாயன்மார் பெரியபுராணத்தில் இடம்பெற்றவர்கள் ஆவர். பெரியபுராணத்தில் இடம்பெற்ற நாயன்மார் கன்னடம், தெலுங்கு ஆகிய இரு மொழிகளிலும் இடம்பெற்றனர். அவர்கள் அம்மொழிகளில் உருவான வீரசைவ சமயத்திற்கு ஒரு மகுடமாகவும் விளங்கினர். தமிழ் நாயன்மார் கதைகள், அம்மொழி இலக்கியங்களை வளர்ச்சிக்குப் பாதைக்கும் அச்சமூக மக்களை வைதீக, அவைதீக சமயங்களில் இருந்து விடுவிக்கவும் ஒரு காரணமாக இருந்தன. திராவிட பக்தி இலக்கியங்களில் பெரியபுராணம் ஏற்படுத்திய இத்தகைய மாற்றமே புதிய கருத்தாக்கத்திற்கும் சிந்தனைக்கும் வழிவகுத்தது எனலாம்.

தொகுப்புரை

ஓர் இலக்கியம் ஒரு குறிப்பிட்ட சூழலிலோ அல்லது காலத்திலோ ஒன்றினை மாற்றுவதற்காக உருவாகிறது. அம்மாற்றம் சாத்தியமானால் அவ்விலக்கியத்தின் தாக்கம் பிற இலக்கியங்களிலும் காணக்கூடும்.

அவ்வாறு பெரியபுராணம் தமிழில் ஏற்படுத்திய மாற்றமே ஒட்டுமொத்த திராவிட பக்தி இலக்கியங்களிலும் மாற்றம் ஏற்படலாயிற்று. அம்மாற்றமே பின்னாளில் புதிய சிந்தனையை உருவாகியது. சைவத்தை வளர்ப்பதற்காக நாயன்மார் கதைகளை மக்களிடம் கொண்டு செல்லப்பட்டது. இதே தன்மையில் வீரசைவக் கருத்துகளைப் பரப்புவதற்காகக் கன்னடம், தெலுங்கு மொழியில் தமிழ் நாயன்மார் கதைகள் முன்னெடுக்கப்பட்டதையும் அதன் வழியாகப் புதிய கருத்தாக்கம் உருபெற்றதையும் இதன்வழியாக அறியமுடிகிறது.

துணை நூற்பட்டியல்

1. அறவேந்தன், இரா. (2008). *சமூக வரலாற்றியல் நோக்கில் தமிழும் தெலுங்கும்*. சென்னை: காலச்சுவடு பதிப்பகம்.
2. இரத்தினசபாபதி, வை. (1990). *வீரசைவம்*. சென்னை: சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்.
3. இராசமாணிக்கனார், மா. (1999). *சைவ சமய வளர்ச்சி*. 3^{வது} பதிப்பு. சென்னை: பூங்கொடி பதிப்பகம்.
4. இராசமாணிக்கனார், மா. (2002). *பெரியபுராண ஆராய்ச்சி*. சென்னை: அலமு பதிப்பகம்.
5. கிரிபிரகாஷ், டி.எஸ்., ஆனந்தகுமார், பா. (1978). *தெலுங்கு இலக்கிய வரலாறு*. மதுரை: பார்த்திபன் பதிப்பகம்.
6. கேசவன், கோ. (1979). *மண்ணும் மனித உறவுகளும்*. சென்னை: சென்னை புக் ஹவுஸ்.
7. கைலாசபதி, க. (2016). *பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும்*. 4^{வது} பதிப்பு. சென்னை: காலச்சுவடு பதிப்பகம்.
8. சங்கரி, அ. (2010). *நாயன்மார் கதைகள் பெரியபுராணமும் ஹரிஹரன ரகளைகளும்*. சென்னை: காவ்யா.
9. சுப்பிரமணியபிள்ளை, கா. (1928). *சேக்கிழார் சுவாமிகள் சரித்திரமும் பெரியபுராண ஆராய்ச்சியும்*. திருநெல்வேலி: தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடெட்.
10. சுப்பிரமணிய முதலியார், சி.கே. (உ.ஆ.). (1937). *பெரியபுராணம் என்னும் திருத்தொண்டர் புராணம்*, கோயமுத்தூர்: கோவைத் தமிழ்ச் சங்கம்.
11. சேதுபாண்டியன், தூ., ஜெயபிரகாஷ், எஸ்., (1988). *தெலுங்கு இலக்கியம் ஓர் அறிமுகம்*. மதுரை: அரசு பதிப்பகம்.
12. ஞானசம்பந்தன், அ.ச. (1992). *தேசிய இலக்கியம் பெரியபுராணம்*. 4^{வது} பதிப்பு. சென்னை: கழக வெளியீடு.
13. ஞானசம்பந்தன், அ.ச. (1999). *பெரியபுராணம் ஓர்-ஆய்வு*. சென்னை: கங்கை புத்தக நிலையம்.
14. தியாகராசன், த. (2019). *பெரியபுராணம் சமூகப் பின்னணியும் மனித உறவுகளும்*. சென்னை: நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.
15. நீலகண்ட சாஸ்திரி, கே.ஏ. (1973). *தென்னிந்திய வரலாறு (இரண்டாம் பகுதி)*. (மு.ரா. பெருமாள் முதலியார், மொ.ஆ.). சென்னை: தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம்.
16. பரமசாமி, சோ. (1995). *வீர சைவ மரபியல்*. இணுவில்(இலங்கை): திருநெறிய தமிழ் மறைக் கழகம்.
17. மருதநாயகம், ப. (2021). *பக்தி இயக்கமும் தமிழ்க்கவிதை வளர்ச்சியும்*. திருச்சி: இராசகுணா பதிப்பகம்.
18. எஸ். ஜெயப்பிரகாஷ், எம். சத்தியவதி, வி.ச. ஈஸ்வரி, (மொ.ஆ.). (2002). *பசவ புராணம்*. பால்குறிக்கி சோமநாதர். மதுரை: ஸ்ரீ திவ்யா பப்ளிகேஷன்ஸ்.
19. வாசுதேவன், பொன். (2022). *வீர சைவம்*. செங்கல்பட்டு: அகநாழிகை.
20. வெள்ளைவாரணன், க. (1997). *பன்னிருதிருமுறை வரலாறு இரண்டாம் பகுதி (8 – 12 திருமுறைகள்)*. 2^{வது} பதிப்பு. சிதம்பரம்: அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்.
21. வேலுப்பிள்ளை, ஆ. (1985). *தமிழர் சமய வரலாறு*. சென்னை: பாரி புத்தகப் பண்ணை.